

คำตอบที่ค้นหามาหา

โดง... คุณเพื่อน้องจอม

ตั้งแต่น้องจอมอายุได้ขวบกว่า ๆ ผมก็พบว่าน้องเป็นออทิสติก ผมพยายามแสวงหาหนทางรักษา เพราะไม่รู้ว่าจะวิธีการที่ถูกต้องคืออะไร คุณหมอแนะนำว่า คุณพ่อคุณแม่ควรให้เวลาฝึกลูกมากๆ ผมเลยตัดสินใจลาออกจากงาน เปลี่ยนหน้าที่กับคุณแม่ คุณแม่ทำงาน พ่อดูแลลูก

ผมพยายามไปมาหลายที่ พยายามศึกษาหลายแห่ง **เลยมักจะถูกกล่าวหาว่า ชอบ ซ้อบปั๊ง** แต่ผมก็ไม่รู้สึกอะไร เพราะคิดว่า **ผมยังต้องแสวงหา เพราะยังไม่พบคำตอบ สิ่งที่ผมพบ ยังตอบโจทย์ให้ผมไม่ได้** ซึ่งทำให้ผมเปิดรับตรงนี้ คือ **ฟลอร์ไทม์**

เมื่อมีคนแนะนำเรื่อง **“ฟลอร์ไทม์”** ผมก็มาดู มาศึกษา แล้วก็พบว่า **“ฟลอร์ไทม์ตอบปัญหาที่ผมหาคำตอบไม่ได้มายาวนาน”** ผมรู้สึกว้าวใจต่าง ๆ ที่ได้เคยพาลูกไป มันรุนแรงและมีการบังคับ ผมไม่ได้ว่าสถาบันต่าง ๆ ไม่ดี เขาก็ช่วยคนมาเยอะ แต่อาจเป็นเพราะว่าโจทย์แต่ละโจทย์ไม่เหมือนกัน ส่วนโจทย์ของผม รับแนวทางแบบนั้นไม่ได้ ผมคิดว่าน้องจอมสูญเสียอะไรหลาย ๆ ... จากการที่ถูกบังคับ..ถูกกดดัน...

ตอนนั้นในใจของผมมีคำถามอยู่อย่างหนึ่ง คือ **“เค้าประเมินว่าลูกของผมมีอายุพัฒนาการประมาณ ๑ ปีกว่าๆ คือต่ำกว่าอายุจริงมาก ผมเลยสงสัยว่า ถ้าเด็กที่อายุน้อยมาก ๆ มันเหมาะสมไหมกับการที่ถูกบังคับอย่างรุนแรง”** บางครั้งจับนั่นแก้อี้ แล้วกดกันจนเขียว ผมเข้าไปช่วย ไปโธ่.... ครูก็ไล่ผมออก เขาจะบอกเราว่า ถ้าไม่ทำตอนนี้ เมื่อเด็กโตขึ้นจะบังคับไม่ได้ ซึ่งเค้าอาจมองภาพเด็กออทิสติกที่ก้าวร้าวและรุนแรง ซึ่งผมคิดว่ากรณีของน้องจอมเค้าไม่มีส่วนนี้ **“สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกสูญเสียไป รู้สึกว่าขาดหายไป คือ “ความสัมพันธ์มันหายไปยาวนาน.... ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกมันหายไป”**

ปัจจุบันน้องจอมอายุ ๘ ขวบ ความสามารถและความเข้าใจของเค้ายังน้อย มีความจำพอใช้ได้ แต่ยังพูดไม่ได้ เข้าใจคำศัพท์ไม่มากนัก เมื่อก่อนลูกกลัวพ่อมาก แต่หลังจากมาเข้าใจฟลอร์ไทม์และรู้ว่ามีสิ่งหนึ่งที่ขาดหายไป ผมเลยย้อนกลับไปสู่จุดเริ่มต้น ซึ่งผมเชื่อว่าจุดนี้เป็นจุดที่จอมขาดไปมากๆ และเป็นปัญหามาถึงทุกวันนี้ คือ **ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกที่มันหายไป ความรู้สึกดีใจกับพ่อมันหายไป เวลาเจอหน้ากัน ตอนเด็กๆ เค้าก็จะตื่นเต้นดีใจเวลาพ่อกลับมา ช่วงหลัง ๆ นี้เค้าจะเฉยกับพ่อและแม่มาก**

หลังจากเริ่มรู้จักฟลอร์ไทม์ก็เล่นกับเค้ามากขึ้น ผมสังเกตว่าน้องจอมไม่สนใจเล่นของเล่นอะไร แต่เค้าชอบกระโดดเล่น วิ่งเล่น ผมเลยต้องลงไปเล่นกับเค้าให้เหมือนเค้า กระโดดตาม เค้าก็มีความสุข ว่าเขาจะเล่นบอล หรือเล่นอะไรก็แล้วแต่ เราก็ไปเล่นกับเค้าทั้งหมด คือไม่ให้เค้าอยู่คนเดียว นี่คือวิธีการที่ผมทำ

หลังจากทำฟลอร์ไทม์ ผมเห็นพัฒนาการที่เปลี่ยนแปลงไป คือ อารมณ์ดีขึ้น ยิ้มแย้มแจ่มใส รู้จักยิ้มกับพ่อ แอบมองพ่อบ่อย ๆ เวลาเค้าอยากทักทายตอนที่ผมขับรถอยู่ เค้าก็จะมาจับมือพ่อที่ขับพวงมาลัย หรือดึงมือพ่อ แล้วมอง เหมือนอยากจะขับรถกับพ่อด้วย อีกสิ่งหนึ่งที่เค้าทำให้ผมแปลกใจมาก ๆ คือ ปกติเค้าจะไม่สนใจมองอะไรมากนัก วันหนึ่งผมพาเค้าเดินไปรับแม่ ซึ่งตรงนั้นเป็นถนน ๔ เลน คุณแม่เดินฝั่งหนึ่ง ผมกับลูกเดินอีกฝั่ง ผมถามว่า "จอมเห็นแม่ไหม แม่อยู่ตรงไหน" เค้าก็มองชะเง้อ.. มองหา แล้วชี้มือ ซึ่งเดิมสายตาเค้าจะไม่โฟกัส เค้าไม่สนใจมองอะไร แต่เดี๋ยวนี้เค้าเริ่มสนใจ เริ่มมองหา และมองเห็นคุณแม่มากขึ้น

อีกครั้งหนึ่งคือ ตอนที่เราเดินมาบนถนน ซึ่งมีรถจอดเรียงกันประมาณ ๒๐ กว่าคัน คุณแม่ก็ไปแอบที่รถข้างหน้า ผมก็พาเดินไปเรื่อย ๆ พอเดินไปถึงจุดที่แม่เขาแอบซ่อนอยู่ จอมก็หยุดเดิน หยุดนิ่ง.. เขาไม่ได้หันมามองแม่ แบบเต็ม ๆ ทันที เขาจะมองแบบใช้หางตาก่อน แล้วก็ค่อย ๆ หันหน้ามามอง คือเค้าสังเกตเห็นแม่ตั้งแต่ไกล ๆ แล้ว และรู้ว่าแม่ซ่อนอยู่ตรงนี้ เขาสังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากขึ้น สนใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และดูรู้เรื่องมากขึ้น

ความเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ที่เรารับรู้ได้ คือ ด้านความสัมพันธ์ อย่างเช่น เมื่อวานผมขับรถไปรับแม่ เค้าที่ทำเรือ คุณแม่เดินมาที่รถ เห็นจอมนั่งชะเง้อมองคุณแม่และยิ้มรับ ซึ่งเมื่อก่อนเค้าจะไม่สนใจ คุณแม่ก็ตั้งใจที่ลูกยิ้มเมื่อเปิดประตูมาลูกก็ยิ้มรับ

จริง ๆ แล้ว อยากจะบอกว่า ก่อนจะพบฟลอร์ไทม์ ผมเองแทบจะหมดหวังแล้ว เพราะว่ามันเทกันมานานแล้ว เค้าก้าวหน้าบ้างถอยหลังบ้างเกือบทุกเรื่อง พอมาเข้าใจตรงนี้ รู้สึกว่ามันมีความหวัง ถึงแม้ว่าจะไม่มาก แต่ก็หวังว่าเค้าน่าจะดีกว่านี้อีก

